

Vámos György: Békemenet 23-án

2013 október 22. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Most harmadszor szervezik meg a felvonulást, amely azt hivatott hirdetni, hogy mi, magyarok, összetartozunk! Ezúttal a forradalom napján, október 23-án indul útjára a Békemenet.

Reméljük, hogy az id?járás is kegyes lesz a vonulókhoz, nem kell a tömegnek es?vel, széllel küzdenie.

Ismét jelezték csatlakozási szándékukat azok a lengyel barátaink is, akik már korábban is részt vettek a méltóságteljes sétán, ezzel is kifejezve szolidaritásukat, és bizakodunk, hogy a képzeletbeli határon túlról is nagy számmal érkeznek majd magyar testvéreink. Egyszóval: mindenki itt lesz, aki együtt akar emlékezni a forradalom ötvenhetedik évfordulóján szabadságharcunk mártírjaira, azokkal a h?sökkel együtt, akik még köztünk élnek.

1956. október 23-a keddre esett. Az idei október 23-a szerdára. Annak idején szép, csendes ?szi napsütésben kezd?dött: egy csapat egyetemista összever?dött, majd egyre többen és többen lettek, és ahogy elindultak, a tömeg egyre gyarapodott, egyre többen csatlakoztak hozzájuk.

Emberek, akik hittek a forradalom eszméiben, elözönlötték a f?várost, de a futót?zként terjed? hírre vidéken is tömegek álltak az ügy mellé. Lehet-e egyáltalán párhuzamot vonni az akkori és a mai október huszonharmadika között? Akkor az államforma úgynevezett népi demokrácia volt, nép és demokrácia nélkül. A valódi jelentése ennek a társadalmi berendezkedésnek talán a rabiga lehetett volna. A magyar népet rabláncon tartották; egy büszke népet, amely csak érzéseiben és eltitkolt gondolataiban lehetett szabad. Ha valaki mégis kimondta, amit érzett vagy gondolt, megtorlással kellett számolnia.

Az els? Békemenet molinója emlékeztetett az 1956. október 23-i hatalmas transzparensre, amelyet büszkén vittek az akkori fiatalok: Eötvös Loránd Tudományegyetem. A menetet a pesti emberek lelkesen fogadták, sokan a félelmüket leküzdve csatlakoztak hozzá. Napjainkban az els? Békemenet az Andrássy úton vonult, és az út szélén hatalmas tömeg integetett felé. A vezérgondolat most is, 1956-ban is hasonló volt: szabad Magyarországot! 1956-ban az elnyomás és megfélemlítés ellen lázadtak fel az emberek, kiharcolva maguknak a szabadságot – ma már tudjuk, igen rövid id?re.

Ma szabad hazában élünk. Id?nként azonban idegen hatalmak próbálják ránk kényszeríteni akaratukat, azt gondolván, hogy Magyarország gazdaságilag és területileg sem versenyképes, tehát ismét leigázható.

Ez rendkívül érzékenyen érint bennünket, magyarokat, hiszen mi megküzdöttünk azért, ami más országok lakóinak természetes. Ilyenkor felvet?dik a kérdés: lehet, hogy mégsem élhetünk szabad világban? Mások döntik el helyettünk, hogy mennyire lehetünk önállók? Nem, hát ezt mégsem engedhetjük!

Ezért kell most újra megmutatnunk az összefogás erejét, hogy mindenki lássa, nem engedünk beleszólást senkinek az ország belügyeibe. 1956 forradalma bebizonyította, hogy mennyire színes az igaz magyarság. Nem számított, ki honnan jött, nem kérdezték senkit?l, hogy milyen vallású, mindenki egyet akart, egyért küzdött: egy igazságosabb világért.

A forradalom leverése utáni években nem volt ajánlatos nyilvánosan beszélni a történtekr?l, de még kés?bb sem volt szalonképes taglalni például azt, ami csak az utóbbi években vált mindenki számára ismertté: a harcokban zsidó vallású magyar állampolgárok is részt vettek, s?t nem egy esetben életüket adták a szabadságért. Azért a szabadságért, amely nekik éppen olyan fontos volt, mint a többi, más vallású társuknak.

Eljátszom a gondolattal, mi lenne, ha ezek a h?sök életben maradtak volna, és én ma felhívnám Csizmadia Lászlót, és megkérdezném t?le: „Te, Laci, mit szólsz ahhoz, hogy a Nickelsburg László is szeretne csatlakozni a Békemenethez?” Persze, nem fegyverrel. Mit válaszolna vajon? Biztos vagyok benne, hogy azt: „Közöttünk a helye!” (Sajnos ez a beszélgetés csak a képzelet játéka lehet, hiszen Nickelsburg Lászlót a forradalomban való részvételéért kivégezték.) A Békemenet feladata, minél több embert összehozni egy közös, magasztos célért, miközben nem számít, ki honnan jött, ki milyen származású, csak legyen a nemzetért elkötelezett. Azért a nemzetért, amely az utóbbi id?ben sok ütést kapott, és mégis állta azokat.

Mi a jó a Békemenetben? Miért van rá szükség? Azt hiszem, egyértelm?: kiállni magunkért, a jelenünkért és a jöv?nkért, s felrázni egymást, hogy feledni tudjuk a fájó múltat, és csak az el?ttünk álló célokkal tör?djünk! Az egyéni pesszimizmust az összefogás erejével kell el?zni, kihasználva azt, hogy most külföldr?l nem ellenünk, hanem mellettünk kiállni jönnek, segítséget nyújtani nekünk. 1956 szelleme és néhány napos szabadsága kötelez bennünket ma is. Azok, akiket a forradalom leverése után kivégeztek és megaláztak, ha ma élnének, azonosulnának a Békemenet céljával.

Az idén október 23-án a Békemenet a Bem-szobortól indul. Annakidején a pesti fiatalok nagy tömege a M?szaki Egyetemr?l indult, hirdetve a lengyel-magyar barátságot, és eljutott a Bem-szoborhoz. A szobor ma is áll, a lengyel-magyar barátság ma is létezik. Lengyelországnak Magyarországhoz hasonlóan nemzeti kormánya van. Lengyel testvéreink annyival szerencsésebb helyzetben vannak, hogy nincsenek állandóan reflektorfényben Európában. Nem húzzák rájuk, hogy fasiszták, antiszemiták, rasszisták, nem kell naponta szembesülniük mindazokkal a negatív kampányfogásokkal, amelyekkel a mi kormányunknak rendszeresen meg kell küzdenie. Vajon mit vétettünk egyeseknek Európa közepén? A globalista pénzvilág mindenáron víz alá akar bennünket nyomni, de elfelejti, hogy a magyar van annyira leleményes, hogy visz a víz alá annyi szalmaszálat, hogy ne fulladjon meg. Kivár, és egyszer csak hirtelen el?jön a víz alól.

Az elmúlt három év semmi másról nem szólt, csak arról, hogy minden rossz, ami itt történik. Miért csak velünk foglalkoznak állandóan? Nem tudok róla, hogy a jelenlegi magyar kormány foglalkozott volna az er?s válságba sodródott görög belpolitikával vagy Tavares Portugáliájának belpolitikájával, vagy Olaszországgal is, ahol az elmúlt

három évben szinte nem telt el olyan hónap, hogy ne lett volna valamilyen bels? gond. Még nem ismerem azokat a vezérmondatokat, amelyek majd a Békemenet molinóin lesznek láthatók, de már el?re biztos vagyok abban, most is lesznek olyanok, akik ezeket kritizálni fogják. Ett?l függetlenül azonban abban is biztos vagyok, a menet békésen fog vonulni – most is! – az általa kit?zött cél felé.

Gondolatban pedig velünk vonulnak majd annak a réges-régi menetnek az azóta mártírrá vált tagjai is, Angyal István, Táncos Gábor, Gyimes Miklós, Renner Péter – akik más vallásuk dacára, boldogan vennének részt ezen a mostani, Csizmadia László által is életre hívott Békemeneten.

Vámos György – magyarhirlap.hu

Ajánló